

२०७५ कार्तिक २७ मंगलबार १३-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
“मीठे बच्चे- दिनमा शरीर निर्वाह अर्थ कर्म गर, रातमा बसेर ज्ञानको स्मरण गर, बाबालाई याद गर, बुद्धिमा
स्वदर्शन चक्र घुमायौ भने नशा चढ्छ।”

प्रश्न:- मायाले कुन बच्चाहरूलाई यादमा बस्नै दिदैन?

उत्तर:- जसको बुद्धि कसै न कसैमा फँसिरहेको छ, जसको बुद्धिमा ताला लागेको छ, पढाइ राम्रो सँग पढ्दैनन् मायाले उनीहरूलाई यादमा बस्न दिदैन। उनीहरू मनमनाभव रहन सक्दैनन्। फेरि सेवाको लागि पनि उनीहरूको बुद्धि चल्दैन। श्रीमतमा नचल्नाले नाम बदनाम गर्छन्, धोका दिन्छन्, त्यसैले सजाय पनि खानु पर्छ।

गीत:- तुम्हारे बुलाने को जी चाहता है...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीत सुन्यौ। परमपिता (गड फादर)लाई नै बोलाउँछन्, कृष्णलाई होइन। बाबालाई भन्दछन्- आउनुहोस्, फेरि कंसपुरीको सट्टा कृष्णपुरी बनाउनुहोस्। कृष्णलाई त बोलाउँदैनन्। कृष्णपुरीलाई त स्वर्ग भनिन्छ। यो कसैले पनि जान्दैन, किनकि कृष्णलाई द्वापरमा देखाउँछन्। यी सबै भूलहरू शास्त्रहरूबाट भएको छ। अहिले बाबाले यथार्थ कुरा सम्झाउनु हुन्छ। वास्तवमा सारा दुनियाँको सबै भन्दा मान्य परमपिता हुनु हुन्छ। सबैले उहाँ एक ईश्वरलाई नै याद गर्नु छ। मनुष्यहरूले क्राइस्ट, बुद्ध अथवा देवता आदिलाई याद गरे पनि हरेक धर्मावलम्बीले आफ्नो धर्म स्थापकलाई याद गर्छन्। याद गर्न द्वापर देखि सुरु भएको हो। गायन पनि छ- दुःख में सिमरण सब करे, सुख में करे न कोई। पछि गएर नै याद गर्ने चलन चल्छ, किनकि दुःख छ। सुरु सुरुमा हिन्दूहरूले याद गर्न थाले। उनीहरूलाई देखेर अन्य धर्मवालाहरूले पनि आफ्नो धर्म स्थापकलाई याद गर्न थाल्छन्। बाबा पनि धर्म स्थापना गर्नेवाला हुनु हुन्छ। तर मनुष्यहरूले बाबालाई भुलेर श्रीकृष्णको नाम राखिदिएका छन्। लक्ष्मी-नारायणको धर्मको बारेमा उनीहरूलाई थाहा छैन। याद त न लक्ष्मी-नारायण, न कृष्णलाई गर्नु छ। याद एक बाबालाई गर्नु छ जसले आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गरिरहनु भएको छ। फेरि जब भक्तिमार्गमा शिवको पूजा गर्न थाल्छन् तब सम्झन्छन् गीताका भगवान् कृष्ण हुन्। उनलाई याद गर्छन्। तिनीहरूलाई देखेर उनीहरू पनि आफ्ना धर्म स्थापकलाई याद गर्छन्। यो देवता धर्म भगवानले स्थापना गर्नु भएको हो भन्ने कुरा भुलिहाल्छन्। हामी लेख्न सक्छौं गीता ज्ञान दाता कृष्ण होइनन्, शिवबाबा हुनु हुन्छ। उहाँ हुनु हुन्छ निराकार- यो अचम्मको कुरा भयो नि। कसैलाई पनि शिवबाबाको परिचय थाहा छैन। उहाँ तारा हुनु हुन्छ। सबै ठाउँमा शिवका मन्दिर छन् त्यसैले उनीहरू सम्झन्छन्- उहाँ यति महान् हुनु हुन्छ, अखण्ड ज्योति तत्त्व हुनु हुन्छ। तर उहाँ त महत्त्वमा रहनु हुन्छ, जहाँ आत्माहरू रहन्छन्। आत्माको रूप वास्तवमा तारा जस्तै छ, परमपिता परमात्मा पनि तारा हुनु हुन्छ। तर उहाँ नलेजफुल, बीजरूप हुनुभएकाले उहाँमा तागत छ। आत्माहरूको बीज परमात्मालाई भनिन्छ। उहाँ हुनु हुन्छ निराकार। मनुष्यलाई त ज्ञानको सागर, प्रेमका सागर भन्न सकिँदैन त्यसैले सम्झाउने बच्चाहरूमा अधिकार (अथोरिटी) हुनुपर्छ, जसको बुद्धि विशाल होस्। तिमी सबैमा मुख्य मम्मा छिन्, वन्दे मातरम् पनि गाइएको छ। कन्याहरूद्वारा बाण मारियो। अधर कन्या, कुँवारी कन्याको रहस्य कहीं पनि छैन। केवल मन्दिरबाट सिद्ध हुन्छ। जगदम्बा पनि वास्तवमा छिन्। तर उनी को हुन्? यो कुरा कसैलाई थाहा छैन।

२०७५ कार्तिक २७ मंगलबार १३-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन

बाबा भन्नुहुन्छ— मैले ब्रह्मा मुख कमलद्वारा रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्तको रहस्य बताउँछु। ड्रामामा के छ— यो मनुष्यहरूको बुद्धिमा आउनु पर्छ। यो बेहदको ड्रामा हो। यसका हामी कलाकार हौं। त्यसैले ड्रामाको आदि-मध्य-अन्तको रहस्य बुद्धिमा रहनु पर्छ। जसको बुद्धिमा यो कुरा रहन्छ उनलाई धेरै नशा रहन्छ। सारा दिन शरीर निर्वाह गर्‍यो, राती बसेर स्मृतिमा ल्याऊ— यो ड्रामा कसरी चक्कर लगाउँछ? यही मनमनाभव हो। तर मायाले राती पनि बस्न दिदैन। कलाकारहरूको बुद्धिमा त ड्रामाको रहस्य रहनु पर्छ नि। तर धेरै मुश्किल छ। कहीं न कहीं फँस्छन्। त्यसैले बाबाले बुद्धिको ताला बन्द गरिदिनु हुन्छ। धेरै ठूलो गन्तव्य हो। राम्रो पढाइ पढ्नेले तलब पनि धेरै खान्छ नि। यो पढाइ हो। तर बाहिर गएपछि भुलिहाल्छन् फेरि आफ्नो मतमा चलन थाल्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! श्रीमतमा चलेमा नै तिमी कल्याण छ। यो हो पतित दुनियाँ। विकारलाई विष भनिन्छ, जसको संन्यासीहरू संन्यास गर्छन्। यो रावण राज्य सुरु हुन्छ नै द्वापर देखि, यी वेद-शास्त्र आदि सबै भक्तिमार्गका सामग्री हुन्। सेवाको लागि बच्चाहरूको बुद्धि चल्नु पर्छ। श्रीमतमा चलुन् तब धारणा पनि होस्। बच्चाहरूलाई थाहा छ— विनाश सामुने खडा छ। सबै दुःखी भएर चित्कार गर्नेछन्— हे भगवान्, दया गर्नुहोस्। त्राहि-त्राहि हुने समयमा भगवानलाई याद गर्नेछन्। विभाजनको समयमा कति याद गर्थे— हे भगवान्, दया गर्नुहोस्, रक्षा गर्नुहोस्। अब रक्षा के गर्नु हुन्छ? रक्षा गर्नेलाई नै जान्दैनन् भने रक्षा कसरी गर्नुहुन्छ? अहिले बाबा आउनु भएको छ तर मुश्किलले कसैको बुद्धिमा बस्छ। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ यसरी-यसरी सेवा गर। यो श्रीमत बाबाबाट मिल्छ। यस्ता बाबालाई पहिचान गर्न सक्दैनन्, यो पनि कस्तो आश्चर्य छ! कति सम्झाउने कुरा छन्! सारा दिन शिवबाबाको याद बुद्धिमा रहोस्। यी पनि उहाँको रथ साथी भए नि।

बाबाले देख्नुहुन्छ— बच्चाहरू आज धेरै राम्रो निश्चयबुद्धि छन्, भोलि संशयबुद्धि बन्छन्। मायाको तूफान लागेर अवस्था गिर्छ भने बाबाले यसमा के गर्न सक्नुहुन्छ? तिमी ज्ञानमा आयौ, समर्पित भयौ त्यसैले तिमी ट्रस्टी भयौ। तिमी किन फिक्न गछौ? आफूलाई समर्पित गरेका छौ, फेरि सेवा पनि गर्नु छ, तब त्यसको फल मिल्छ। यदि समर्पित भएका छन्, सेवा गर्दैनन् भने पनि उनलाई खुवाउनु त पर्छ, त्यसैले ती पैसाबाट खाँदा-खाँदा आफ्नो खतम गर्छन्, सेवा गर्दैनन्। तिमीले मनुष्यलाई हीरा जस्तो बनाउने सेवा गर्नु छ। मुख्य बाबाको रूहानी सेवा गर्नु छ, जसबाट मनुष्य उच्च बन्नू। सेवा गर्दैनौ भने गएर दास-दासी बन्छौ। जसले पढाइ राम्रो सँग पढ्छन्, उनीहरूको मान पनि धेरै हुन्छ, जो फेल हुन्छन् उनीहरू गएर दास-दासी बन्छन्।

बाबा भन्नुहुन्छ— मीठे बच्चे, मलाई याद गरेर वर्सा लेऊ। यो मनमनाभवको अक्षर नै ठीक छ। ज्ञानका सागरले भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्‍यौ भने तिमी विकर्म विनाश हुन्छन्। यसरी कृष्णले भन्न सक्दैनन्, बाबाले नै भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर, भविष्य राज्यपदलाई याद गर। यो राजयोग हो नि। यसबाट प्रवृत्ति मार्ग सिद्ध हुन्छ। यो तिमीले नै सम्झाउन सक्छौ। तिमीहरूमा पनि जो सेवाधारी तीक्ष्ण छन्, उनीहरूलाई नै बोलाइन्छ। सम्झिइन्छ यो होशियार भुजा हो। बच्चाहरूलाई योगयुक्त बन्नु छ। श्रीमतमा यदि चल्दैनौ भने नाम बदनाम गछौं। धोका दिन्छन् त्यसैले फेरि सजाय खानु पर्छ। अदालत पनि बस्छ नि। अच्छा—

२०७५ कार्तिक २७ मंगलबार १३-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

रात्रि क्लास:

बच्चाहरूलाई सबै भन्दा पहिला बाबाको परिचय दिनु छ। बेहदका बाबाले नै हामीलाई पढाउनु हुन्छ, गीता पढ्नेवाला कृष्णलाई भगवान् भन्छन्। भगवान् त निराकारलाई भनिन्छ भन्ने कुरा उनीहरूलाई सम्झाउनु छ। देहधारी त धेरै छन्। देह नभएका त हुनु हुन्छ नै एक। उहाँ हुनु हुन्छ सर्वोच्च शिवबाबा। यो राम्रो सँग बुद्धिमा बसाऊ। बेहदका बाबाबाट बेहदको वर्सा मिल्छ, उहाँ नै सर्वोच्च निराकार परमपिता परमात्मा हुनु हुन्छ। उहाँ हुनु हुन्छ बेहदका पिता र यी हुन् हदका बुवा। अरू कसैले २१ जन्मको वर्सा दिदैन। यस्ता कुनै पनि पिता छैनन् जसबाट अमर पद मिलोस्। अमरलोक हो सत्ययुग। यो हो मृत्युलोक। त्यसैले बाबाको परिचय दिनाले सम्झन्छन्, बाबाबाट वर्सा मिल्छ जसलाई दैवी स्वराज्य भनिन्छ। त्यो बाबाले नै दिनु हुन्छ। उहाँलाई नै पतित-पावन भनिन्छ। उहाँले भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झेर मलाई याद गर्नु भन्ने पाप काटिन्छन्। पतितबाट पावन बनेर पावन दुनियाँमा जान लायक बन्न सक्छौ। कल्प-कल्प बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर। यादको यात्राबाट नै पवित्र बन्नु छ। अब पावन दुनियाँ आइरहेको छ। पतित दुनियाँ विनाश हुनु छ। पहिले-पहिले बाबाको परिचय दिएर पक्का गराउनु छ। जब पक्का सँग बाबालाई सम्झिन्छन् तब बाबाबाट वर्सा मिल्छ। यसमा मायाले धेरै भुलाउँछ। तिमीले कोशिश गर्छौ बाबालाई याद गर्ने फेरि भुलिहाल्छौ। शिवबाबालाई याद गर्नाले नै पाप काटिन्छन्। उहाँ बाबाले यीद्वारा बताउनु हुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! मलाई याद गर। फेरि पनि धन्दा आदिमा भुलिहाल्छौ। यो भुल्नु छैन। यही मेहनतको कुरा छ। बाबालाई याद गर्दा-गर्दै कर्मातीत अवस्थासम्म पुग्नु छ। कर्मातीत अवस्था भएकालाई नै फरिस्ता भनिन्छ। त्यसैले कसैलाई कसरी सम्झाउने यो पक्का याद गर। मैले भाइहरूलाई सम्झाउँदै छु— यो पनि पक्का निश्चय होस्। सबैलाई बाबाको सन्देश दिनु छ। धेरैले भन्छन्— बाबाको पासमा जाऔं, साक्षात्कार गरौं। तर यसमा साक्षात्कार आदिको त कुरा नै छैन। भगवान् आएर सिकाउनु हुन्छ र मुखले भन्नुहुन्छ— तिमीले म आफ्नो निराकार बुवालाई याद गर। याद गर्नाले सबै पाप काटिन्छन्। जहाँसुकै धन्दा आदिमा भएर पनि घरी-घरी बाबालाई याद गर्नु छ। बाबाले हुकुम गर्नु भएको छ मलाई याद गर। निरन्तर याद गर्नेले नै विजय प्राप्त गर्नेछ। याद गरेनौ भने नम्बर कम हुन्छ। यो पढाइ हो नै मनुष्यबाट देवता बन्ने, जो एक बाबाले नै पढाउनु हुन्छ। तिमीलाई चक्रवर्ती राजा बन्नु छ भने ८४ जन्मलाई पनि याद गर्नु छ। कर्मातीत अवस्थासम्म पुग्नको लागि मेहनत गर्नु छ। त्यो अन्त्यमा हुनु छ। अन्त्य कुनै पनि समय आउन सक्छ, त्यसैले पुरुषार्थ लगातार गर्नु छ। नित्य तिम्रो पुरुषार्थ चलिरहोस्। लौकिक पिताले यसो भन्दैनन्— देहका सबै सम्बन्ध छोडेर आफूलाई आत्मा सम्झ, शरीरको भान छोडेर मलाई याद गर्नु भन्ने पाप काटिन्छ। तिमी सतोप्रधान बन्छौ। यो धन्दा त खुशीले गर्नु पर्छ नि। भोजन खाने समयमा पनि बाबालाई याद गर्नु छ। यादमा रहने गुप्त अभ्यास तिमी बच्चाहरूको चल्दैरह्यो भने राम्रो हुन्छ। तिमीहरूकै कल्याण छ। आफूलाई हेर्नु छ बाबालाई कति समय याद गर्छु? अच्छा—

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति याद-प्यार एवं गुडनाइट। ओम् शान्ति।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) मनुष्यहरूलाई हीरा जस्तो बनाउने रूहानी सेवा गर्नु छ। कहिल्यै पनि संशयबुद्धि बनेर पढाइ छोड्नु हुँदैन। ट्रस्टी भएर रहनु छ।
- २) शरीर निर्वाह अर्थ कर्म गर्दा पनि बाबालाई याद गर्नु छ। श्रीमत्तमा आफ्नो कल्याण सम्झेर चलि राख। आफ्नो मत चलाउनु हुँदैन।

वरदानः- सबैप्रति शुभ कल्याणको भावना राखेर परिवर्तन गर्ने बेहद सेवाधारी भव

बापदादाको अगाडि धेरैजसो बच्चाहरूले हाम्रो फलानो सम्बन्धी परिवर्तन भइदिए हुन्थ्यो भन्ने आशा राख्छन्। घरका सम्बन्धीहरू साथी बनून तर केवल ती आत्माहरूलाई मात्र आफ्नो मानेर यस्तो आशा राख्नु भनेको पनि हदको पर्खाल खडा गर्नु हो। यसकारण तिप्रो शुभ कल्याणको भावना ती आत्माहरूसम्म पुग्दैन। बेहदका सेवाधारीहरूले सबैप्रति आत्मिक भाव वा बेहदको आत्मिक दृष्टि, भाइ-भाइको सम्बन्धको वृत्तिद्वारा शुभ-भावना राखेमा त्यसको फल अवश्य प्राप्त हुन्छ। यो नै मन्सा सेवाको यथार्थ विधि हो।

स्लोगनः- ज्ञानरूपी बाणलाई बुद्धिरूपी तरकसमा भरेर मायालाई चुनौती दिनेवाला नै महावीर योद्धा हो।

मातेश्वरीजीको मधुर महावाक्यः

“मनको अशान्तिको कारण हो कर्मबन्धन र शान्तिको आधार हो कर्मातीत”

वास्तवमा हरेक मनुष्यको यो चाहना अवश्य रहन्छ- हामीलाई मनको शान्ति प्राप्त होस्, त्यसैले अनेक प्रयत्न गर्दै आएका छन्। तर मनलाई शान्ति अहिलेसम्म प्राप्त भएको छैन। यसको यथार्थ कारण के हो? अब पहिला त यो सोच चल्न आवश्यक छ- मनको अशान्तिको पहिलो जड के हो? मनको अशान्तिको मुख्य कारण हो- कर्मबन्धनमा फँस्नु। जबसम्म मनुष्य यी पाँच विकारको कर्मबन्धनबाट छुट्दैन, तबसम्म मनुष्य अशान्तिबाट छुट्न सक्दैन। जब कर्मबन्धन सकिन्छ, तब मनको शान्ति अर्थात् जीवन मुक्तिलाई प्राप्त गर्न सकिन्छ। अब सोच्नु छ- यो कर्मबन्धन पूरा हुन्छ कसरी? यसबाट छुट्कारा दिनेवाला को हो? यो त हामीलाई थाहा छ- कुनै पनि मनुष्य आत्माले कुनै पनि मनुष्य आत्मालाई छुट्कारा दिन सक्दैन। यो कर्मबन्धनको हिसाब-किताब तोड्नेवाला केवल एक परमात्मा हुनु हुन्छ, उहाँ नै आएर यस ज्ञान योगबलद्वारा कर्मबन्धनबाट छुटाउनु हुन्छ। त्यसैले नै परमात्मालाई सुखदाता भनिन्छ। जबसम्म पहिला यो ज्ञान हुँदैन- म आत्मा हुँ, वास्तवमा म कसको सन्तान हुँ, मेरो असली गुण के हो? जब यो बुद्धिमा आउँछ, तब नै कर्मबन्धन सकिन्छ। अहिले यो ज्ञान हामीलाई परमात्माद्वारा नै प्राप्त हुन्छ मतलब परमात्माद्वारा नै कर्मबन्धन सकिन्छ। अच्छा- ओम् शान्ति।